

Aquests artistes

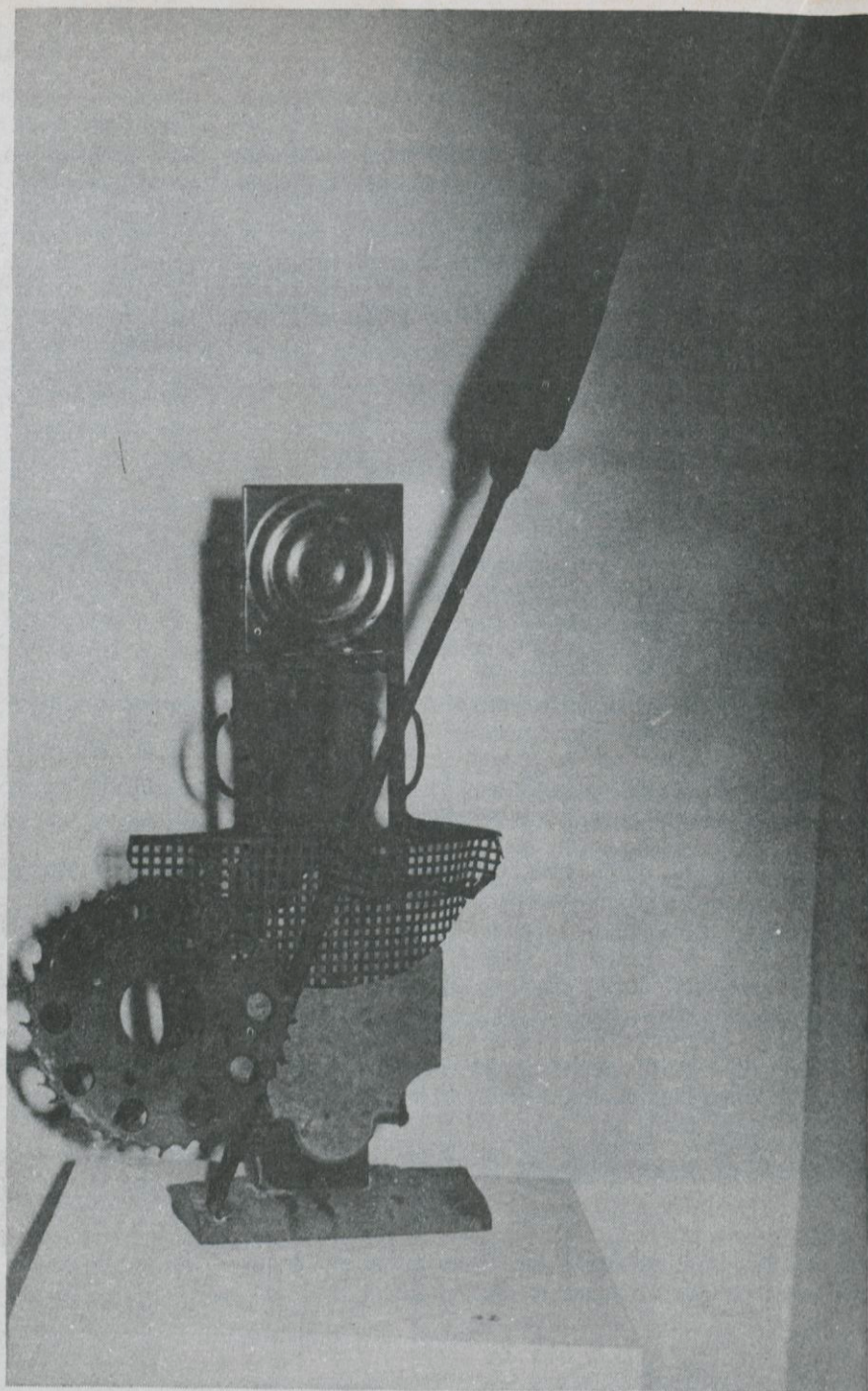
Joan Tribulietx: un esperit faceciós

¿Hi haurà algun empordanès abrandat, eixelebrat, així com cal, que gosi dir que no coneix encara en Joan Tribulietx? És possible semblant apostasia? Tanmateix!

Aquest heroi laboral del ram del ferro, estudiant inveterat de l'Alemanys, de l'Anglès, del Rus, del ànscrit i del Tailandès, aquest catedràtic nocturn de Jazz, aquest dandi del ring —pes welter i cor d'or— amb més de noranta combats victoriosos al seu palmarès, llegidor i pensador infatigable, contertulià habitual de les darreres reunions francament subversives i heterodoxes del carrer Magre de Figueres, aquest personatge nascut a la Catalunya francesa en un palau de vidre, aquest home tocat per l'esgarriosa solitud del corredor de fons, present a totes les taules de Jean Bouin, que, de més a més, domina la guitarra l'halterofília, la taxidèrmia i la monogàmia, aquest ésser mirífic, intemporal, que quan camina amb ferrenyes i baronívols gambades deixa un rastre ingràvid de borrisol de ploma d'ala d'arcàngel, aquest Tribulietx exposa ara a la ala Vallès un conjunt de ferralles salpicades d'ironia dadà i surrealista.

En Tribulietx, penso, està cada dia més convençut que l'escultura és, sobretot, un ofici molt dur. Fonamentalment artista, que riu per sota el nas davant el verbalisme teoritzador, cap opinió que no sigui estrictament escultòrica no influirà en ell ni en la seva obra, plena de màquines amables, simples i divinament inútils.

La seva obra sembla feta amb una facilitat que molts podrien assenyalar-li com un perill. Però és una facilitat més aparent que real, ja que amaga tots els esforços i el dolor de part de crear en una època desorientada i que ha perdut l'ofici, aquest ofici que Joan Tribulietx vol retrobar tot aprofitant, polint i soldant capriciosament ferralles de rebuig amb una dèria de colós infantil.

Les guerres de Tribulietx, són sempre guerres d'estar per casa

Tingüerem l'ocasió de conèixer, ran de la primera exposició de l'artista, l'hivern de 1975 a la masia dels Olsen —Cristòfor Colom i Carola—, l'onirisme delirant de les escultures de Joan Tribulietx: ocells i formes pensants, esquerpes i rebeques a qualsevol convencionalisme, regalimants de valor plàstic, de sentit de l'humor i de força imaginativa i creadora. Ja aleshores li donàvem la benvinguda; una benvinguda esperançada, il·lusionada.

Ara diguem que Tribulietx és un es-

cultor remarcablement flexible i de gran caràcter, perquè l'artista de Figueres vol restar enmig de la multitud. Vol ésser poble, per tal d'entendre millor les seves veus sarcàstiques i enxorables, per parlar-li de les seves profecies infal·libles.

Ara ens atrevim a obrir a Joan Tribulietx, el ferèstec masoquista català, un crèdit amplíssim, com no l'obriem a gaires artistes de la seva edat militar i fisiològica.

Narcís Pijoan